

tovább
és a
egmon-
vélben.
adtam
Majd

gjaban
i! Igy
ságot!
előtt,
meghi-
mert

több-
Nincs
irást,
ár rég

al fo-
multán
ilyen
hogy
megta-
ra van.

bácsi
zámra

észére
Nem-
eanne,
parát»
(Mint
insé-
hála
bere-
ado-
gyer-
ünidei
slynek
ra.)

ada-
b.

n-épület-
en.

KIS IRAD



JUCZIKA ÉS BOJSZIKA. (Lásd az 55. lapon.)

A KINTORNÁS URFI.

— Elbeszélés. —



KOCSI előrobogott a tornác elé s a tüzes lovak türelmetlenül kapálóztak. Nem kellett sokáig nyugtalanzkodniok, mert ime már megjelent a tornác ajtajában az utas, egy jóságos, mosolygó, és mégis tiszteletet parancsoló öreg pap. Egyik oldalán a házi ur kísérte, a másik oldalán pedig egy vidám, piros képü fiu.

— Tehát mához egy hétre elvárlok a kis barátommal; mondá a távozni készülő vendég.

— Pontosak leszünk.

— Azt nagyon meg is kívánjuk. Aztán, kis fiam Ernő, ne sokat sirj a bucsuzáskor.

— Oh dehogy! felelé Ernő kissé büszkén. Nem vagyok én leány.

— No, nem épen az az oka, szólt az apa. Valld meg csak, magad is szereted, ha oda kerülsz iskolába.

— Igaz, nagyon örülök neki.

— Így már jól van, szólt az öreg pap. Így nagyon jó reményünk lehet, hogy meg leszünk egymással elégedve. Tehát a viszontlátásig!

Beült a kocsiba és elrobogott. Ernő még a kapuból is utána nézett s majdnem úgy látszott, mintha legjobban szeretne volna, ha ő is ott ülne a kocsiban. De végre mégis csak vissza kellett térnie a házba.

— Jaj de kedves, jó ember! mondá magában. Ott már aztán jó helyem lesz...

Nem csodálom, hogy annyian tódulnak hozzájok és csak nehezen tudtak nekem helyet szorítani. Tudom, onnan nem fogok mindjárt haza kívánkozni, akár milyen jó dolgom van is itthon. Már ennél jobbat ki sem gondolhatott volna apácska.

Rendesen nem igen szokott úgy lenni, hogy a kis diákok nagyon örülnének, mikor először távoznak a szülei háztól, még pedig hosszú időre, iskolába, komoly tanulásra. Ernő azonban örült és épen így volt odabent két testvére is, csakhogy ezek nem diákoknak készültek. De mégis egyformán készülődtek, mert a két leányt meg nevelőintézetbe szánták a gondos szülék. A nagyobbik, Flóra, a ki Ernőnél vagy másfél évvel volt öregebb, egészen komoly törekvésből vágyódott oda, a hol sok hasznosat, szépet tanulhat. Ott a csendes faluban, a hol éltek, nem igen haladhatott sokra, bár szülei nevelőnt tartottak. De Flórának nagy kedve és tehetsége volt zenére, rajzolásra is, ezt pedig csak Budapesten, valamelyik jeles tanintézetben tanulhatja. Azt akarta, hogy mire felnő, ne akadjon egykönnyen, a kinél hátrább kelljen állnia.

Etuskának, a ki tiz éves volt, nem igen voltak ilyen nagy és komoly gondolatai. Ő voltaképen csak azért szeretne, hogy őt is viszik, mert így ő is ott lesz, a hol Flóra; már pedig neki az volt a legfontosabb, hogy mindig és mindenben úgy legyen, mint testvér néniéje. Azután meg milyen gyönyörű lesz ott minden azon a szép Budapesten! Eddig csak képekben látta, leírásokat

olvasott is, valóságos szerű páhajókat. mint itt. zuk, meban, melgyerek is

— Ujobb dol

— Ne buksi?

— Hleszünk

fogunk la

— Azból, szólt

ket, leányrosba.

— DeEtuska. I

itt volt.

— Tu párosával

siroztok, bad letér

— Azmindent.

ócska bar

— Oholyan fél

tisztelendő

zúk szép

is mehet.

Bakonyba

ban. Bezá

elvégeztük

tetszik, ne

fogunk fes

olvasott róla. Most pedig ott lesz maga is, valósággal látni fogja azokat a nagyszerű palotákat, a hatalmas Dunát, a hajókat. Az már aztán külön valami, mint itthon, az ő ódon, földszintes házuk, meg az a kis patak itt a határban, melyen még csónak sincs, mert a gyerek is átgázolhatja.

— Ugy-e, Flóricza, nekünk mégis jobb dolgunk lesz, mint Ernőnek?

— Nem tudom. Mire gondolsz, te kis buksi?

— Hát csak arra, hogy mi ott leszünk a fővárosban és sok szépet fogunk látni.

— Az ám, ha kieresztenek a szobából, szólj Ernő nevetve. Csakhogy titeket, leányokat, nem bocsátanak ki a városba.

— De bizony kibocsátanak, pattogott Etuska. Mondta a nevelőnő, mikor még itt volt.

— Tudom, hallottam. Majd szépen párosával glédába állítanak, aztán masiroztok, mint a rekruták és nem szabad letérnetek se jobbra, se balra.

— Az nem baj, azért mégis látunk mindent. Te pedig be leszel zárva holmi ócska barátkolostorba.

— Ohó, kisasszonykám, ne tessék olyan félvállról beszélni az én kedves tisztelendő uraimról. Először is az ő házuk szép nagy ház, akár kastély számba is mehet. Azután meg nem is valahol a Bakonyban van, hanem szép kis városban. Bezárva sem leszünk, hanem mikor elvégeztük a dolgunkat, megyünk a merre tetszik, nem is holmi szűk utczában fogunk feszesen masiroztatni, hanem ki-

rándulunk erdőre, mezőre, csak úgy mint itthon. Budapestre pedig majd eljutok én, mikor jogász leszek.

— No, az még ugyan jó messzecsikére van.

— Nem olyan nagyon. Majd megjön az ideje. Addig jobb szeretem, ha olyan helyre jutok, a hol nemcsak ilyen kényeskedő kisasszonyokkal lesz dolgom, a kik sirva fakadnak, ha a labdával egy kicsit hátba ütöm.

Voltak Ernőnek öccsei is, de azoknak nem vehette semmi hasznukat. Az egyik még csak ölbevaló piczike jószág volt, a másik három éves legényke, Ernő pedig magához való pajtások után vágyódott. Tavaly még csak megvolt valahogy, mert itt lakott a faluban egy család két derék, jókedvű fiuval. De ezek elköltöztek. Még itt volt ugyan Mánoki Viktor, de annak nem vehette hasznát. Apának az a furcsa szélsége volt, hogy egészen eltiltotta Viktortól. Legföljebb hogy köszönhetek egymásnak, de még beszélgetni sem igen volt szabad. Apa kereken megtiltotta. Pedig Ernő úgy látta, hogy az a Viktor nagyon kellemes fiu lehet, mindig mulató kedvében van, pompás pajtás volna.

De ha nem szabad, hát nem szabad. Ez kellemetlen és bosszantó volt ugyan, Ernő azonban szeretett engedelmeskedni. Csakhogy e mellett szörnyű módon unatkozott, mikor szabad óráiban úgy egymaga ödöngött. Ezért örült, hogy vig pajtások közé kerül.

Apja persze nem éppen ezért határozta el, hogy beadja a tanintézetbe.

Inkább azért, mert látta, hogy Ernő itthon már nem tanulhat haszonnal tovább. Eddig maga az apa tanitgatta,

meg a falu derék tanítója; de biz ők már kifogytak a tudományukból, nem vezethették Ernőt felsőbb osztályba.



... VERITÉK IS HULLOTT AZ ARCZÁRÓL. (Lásd a 63. lapon.)

Volt tehát nagy készülődés a házban, mert sok mindenfélét kellett elkészíteni, hogy Ernő is, a két leány is jól meg-

legyen majd egy évig az idegen helyen. Ernőnek persze nem sok jutott a do-
logból; fiuk az efféléhez nem igen értenek.

De Flóra
toskodtak
évődött is

— Jó

Flóra az
elmulik a
leczkére s
még, hog
— Ha
jobban t
mondom,
karácsony
talán esz
gint egy
igazat m
kiváncozn
pajtásom.

— Az

örülni fog

— Abl

kedves ig
leszünk á

— Tu

másnak,

ban; szól

— Az

mondá Fl

Ernő urfi

néha-néha

harmincz

— De

olvasni, m

— Elő

Sőt előre

negyedrés

— Azt

Ernő kac

Áztán

hogyan atyj

biz ök
ól, nem
yba.

De Flóra és Etuska váltig szorgalmatoskodtak, miközben Ernő egy-egy kicsit évődött is velök.

— Jól van jól, csak mókázz, szólt Flóra az ő nagy komolyságával. Majd elmulik a kedved, ha egyszer komolyan leczkére szoritanak. Akkor majd kívánád még, hogy közel legyenek a testvéreid.

— Haha! Azt hiszed, hogy én nem jobban tudom, hova megyek? No, nem mondom, hogy nem fogom szeretni, ha karácsonykor, vagy husvétkor, no vagy talán esztendőre avagy vakációban megint együtt leszünk; de már addig, az igazat megvallva, nem fogok utánatok kívánczolni, mikor lesz vagy harmincz jó pajtásom.

— Az nagyon szép lesz. Magam is örülni fogok, ha meg leszel elégedve.

— Abban nem lesz hiba. Mondta a kedves igazgató tisztelendő ur, hogy meg leszünk ám mi egymással elégedve.

— Tudjátok mit? Majd irunk egymásnak, hogyan vagyunk uj állapotunkban; szólt Etuska.

— Azt mindenesetre megteszszük, mondá Flóra. Ámbár nem tudom, hogy Ernő urfi rá fog-e érni, hogy nekünk néha-néha egy pár sort irjon, mikor harmincz pajtással készül mulatni.

— De bizony irok! Csak győzzétek olvasni, mit mindent irok majd nektek.

— Előre is elképzelem, szólt Flóra. Sőt előre is megmondom, hogy csak a negyedrészt fogom elhinni.

— Azt igazán jól is fogod tenni, felelé Ernő kaczagva.

Aztán kiszaladt az udvarra s látva, hogy atyja indulóban van a gazdaságba,

hozzája csatlakozott. Persze mindjárt csak arról beszéltek, hogy és miképen lesz az, mikor ő ott lesz a tanító barátoknál iskolában. Atyjának nagy örömet okozott, mikor látta, hogy Ernő oly jó kedvvel készül a komoly iskolai munkára. Nyájasan mondogatott neki jó tanácsokat, intette, figyelmeztette erre is, arra is, a mi szükséges, hogy sikerrel és dicsőséggel végezze a dolgát, Ernő pedig nagy hévvel fogadta, hogy becsületet fognak vele vallani.

— Azt remélem is, mondá Berendi ur. És ha minden úgy lesz, amint remélem, akkor meg is foglak jutalmazni. Mikor esztendőre hazakerülsz a nagy vakációra, majd egy évvel leszel öregebb és akkor már teljesíthetem kívánságodat, mellyel annyiszor zaklattál. Itt a bérlőknél láttam egy szép kis lovacskát, melyből ilyen jó paripa lesz olyan kezdőlovasnak, a milyen te vagy.

Ernő majdhogy bukfenczet nem vetett örömeiben.

— Lovam lesz? Lovagolni fogok? Jaj kedves, aranyos jó apácska!

Nyakába ugrott az apjának és összevissza csókolta. Mert már jó ideje az volt a kívánsága, hogy ő is lovagolhasson, mint az apja. Csakhogy arra a tüzes, nagy lóra, melyen apja szokott lovagolni, őt nem engedték fölülni. Mindjárt tudta, hogy az apa valami kisebb, szelid, éppen neki való paripát szemelt ki. Sőt ugy emlékezett, hogy ismeri is, látta már azt a szép fiatal csikót.

— Apácska . . . nem sétálhatnánk egy kicsit oda, hogy megnézzük a lovacskámat?

helyen.
t a do
értének.

— A lovacskádat? Még talán korán volna, barátocskám, felelt az apa mosolyogva. Gondold csak meg jól . . . odáig még majd egy esztendőnek kell letelnie, még pedig jól, dicséretesen. A lovacska most még nem a tied; előbb meg kell érdemelni.

— Persze, persze . . . no, hát majd akkor.

Ernő belenyugodott és teljesen meg volt elégedve az ígérettel is, kivált mikor megtudta, hogy apja már lefoglalta a lovacskát, tehát bizonyosan meglesz, más nem viheti el. És időközben majd jól betanítják, hogy engedelmes, jó és szép járásu kis paripa legyen.

Még nagy darabon kísérte apját, de aztán haza sietett, hogy elmondja a nagy ujságot a testvéreinek. Majd lesz nagy csodálkozás. Hát még esztendőre, a mikor már ott fog ülni a nyeregben, magasan lóháton. Akkor majd irigyelni fogja még Mánoki Viktor is, a ki pedig még gazdagabb fiu, de igazi lova még sincs. Most persze Viktor büszkébb, mert ha nincs is paripája, mégis paripázgat, nem lovon ugyan, hanem kerékpáron, a mit vasparipának is neveznek. No, hiszen ez is szép, de még sem igazi ló. Említeni sem lehet egyszerre a kettőt. A vasparipa csak afféle mesterséges szerszám, melylyel ugyancsak fáradni kell annak, a ki rajta ül, nem úgy, mint az igazi paripán, melynek magának van négy lába és csak a kantárt kell meghuzni, hát megy jobbra, balra, sebesen vagy lassan, amint a lovas kívánja. Akkor majd ő fog büszkén lóhátról lenézni Viktorra.

Ilyen kellemes gondolatokba merülve sétált haza felé, mikor hirtelen zörgést hallott a háta mögött. Megfordult s látta, hogy Viktor közeledik nagy gyorsasággal az ő fényes vasparipáján. A mint megpillantotta Ernőt, meglassította a kereket s viganmondá:

— No, jól esik a gyalogolás?

Máskor ez nagyon bosszantotta volna Ernőt; de most inkább elmosolyodott és büszkénmondá:

— Jól bizony. És ha én egyszer lovalogni fogok, hát nem ilyen vaskerekre ülök rá, hanem igazi paripára.

— Meghiszem, csak hogy arra még várnod kell egy pár esztendőcskét, én pedig már most rajta ülök az én vasparipámon. Hát mégis csak jobb ma egy veréb, mint holnap a túzok.

— Majd meglátjuk esztendőre ilyenkor. Nem fog az olyan sokáig késni, mint gondolod. Az én igazi lovacskáim már ki is van választva és a jövő nyáron majd meglátjuk, melyik különb.

— Ohó! Ennyire vagy? Ez már valami.

A nagy ujság annyira hatott, hogy Viktor leszállt a vasparipájáról s ezt maga mellett tolvá, oda szegődött Ernőhöz.

— Ugy-e, valami! szólt Ernő elégedetten. Apácska már meg is ígérte, hogy megveszi.

— Az nagyon szép lesz; felelé Viktor gúnyosan. Csak meg is kell tudni ülni az olyan eleven lovat. Ismertem én már ilyen fiatal lovasokat, de nem irigylem őket. A Jenő barátom ma is emlegeti és fogja is holta napjáig, mert ledobta a lova.

— Engem ugyan nem fog ledobni. Aztán meg jól be is tanítják addig. Már most is nagyon szép fiatal csikó.

— Hát ismered? Itt van a faluban?

— Persze hogy itt.

— Akkor hát menjünk és nézzük meg. Szeretném látni, milyen az a te lovad.

Ernőnek voltakép az juthatott volna eszébe, hogy neki nem szabad Viktorral szóba állani. De nem ez jutott eszébe, hanem az, hogy a lovacska most bizony még nem az övé és kissé elhamarkodta, hogy beszélt róla.

— Nem mehetünk most még oda... még nem az enyém; felelte kissé zavartan. Majd akkor kapom meg, ha visszatérek az iskolából.

— Micsoda? Ha visszatérsz? Hát elvisznek valahová?

— El bizony. Még pedig jó helyre.

Ernő gyanutlanul elmondta, de meglepetve látta, hogy Viktor gúnyos szájalommal néz reá.

— No, kedves Ernő barátom, én igazán őszintén sajnállak.

— Ugyan mit sajnálsz rajtam ezért? kérdé Ernő szinte meghökkenve.

— Sajnállak, mert hallottam híret annak az intézetnek. Nem ilyen magad-forma anyámasszony katonája való oda.

(Folytatása következik.)

JUCZIKA ÉS BOJSZIKA.

(Képpel a czimlapon.)

BOJSZI kutya, ugy-e mostan
Sovárogva nézed:
A jó vajás-kenyeremből
Lesz-e valjon részed.

*Mily szelid vagy, milyen jámbor,
Gonosz csont, ismerlek,
Semmit se kapsz, még örülhetsz,
Hogy jól el nem verlek.*

*Vadonat új szép babámat:
Vicját megtépáztad,
Szegénykéből a fűrészpört
Egy szemig kiráztad.*

*Babaruhám összetépted,
Csuful megrontottad;
Kötésemet fogaiddal
Szanaszét bontottad.*

*Virágágyam lediboltad,
Ne is tetesd magad,
Még a szelid kanárit is
Vadul megugattad.*

*Juczika így szól Bojszihoz,
Emígy pironogtja,
És végre is kenyérének
Felét neki adja.*

A FORRÁSNÁL.

(Képpel az 56—57. lapokon.)

FORRÓN perzsel a nyári nap, árnyékba buvik, aki csak teheti. Ki tehetné kényelmesebben, mint az, aki ott lakik az árnyas erdőben?

Árnyas fák, sűrű bokrok tövében fakad a forrás, kibugyogó hűs vize egész kis tavacskát tölt meg, aztán tovább folydogál vékony erecskében. Nincs ennél kedvesebb pihenő hely, ott tölti a szarvas-család a napjait, nem is távozik messzire. Minek is? Közel van jó kövér füvecske, melyen naphosszat kényelmesen ellegelészget. Ha megszomjazott, a forrásból olthatja szomját, pihengetni pedig pompásan lehet az árnyas bokor tövében.

Nagyon szép és nagyon jó volna ez mind, csak azok a veszedelmes vadá-

(Folytatása az 58. lapon.)



A FORRÁSNÁL. (Lásd az 55. lapon.)

(Folytatás az 55. laphoz.)

szok ne volnának az ő borzasztó kutyáikkal és még borzasztóbb puskáikkal. Bizony nehéz sora van a szegény erdei vadnak, hogy bajba ne kerüljön a bőre.

Ime, javában pihengetnek, mikor az öreg himszarvas egyszerre csak gyanakodva emeli föl a fejét és szaglálózni kezd.

— Hallok valamit... szagolok valamit... ellenség közelit.

— Ugyan dehogy! szólnak a tapasztalatlan fiatalok. Minden csöndes.

— Még csöndes, mert óvatosan jönnek. Tudják a gonoszok, hogy itt a forrás tájékán könnyen ránk találhatnak. Csakhogy nekem is orrom van ám. Vigyázzatok! Ha intek, ti amarra fussatok... én meg erre jobbra futok.

Nem is maradt idejük ellenvetésre a gondatlan fiataloknak, mert a következő pillanatban már maguk is hallották a neszt. Az öreg szarvas fölugrott, haragosan megrázta a fejét és eliramodott. A többiek is ki merre látott.

Ideje volt, mert hangos kaffogással rontott elő a vadászkutya, jelentve gazdájának, hogy itt... a vad. De maga a vadász még messze volt, nem lőhetett s mire előbbre került, a szarvas már túl volt árkon-bokron.

— Csak jőjjetek utánam, meglássuk, ki győzi jobban.

Bizony nem győztek nyomában haladni. Alig egy-két percz mulva már nem hallatszott az eb csaholása, messze hátra elmaradt. De a szarvas csak futott még sokáig tovább. Mentül messzebb, annál jobb. Birja az ő lába, versenyez a széllel. Végre mégis megelégette a futást, fáradt is volt, nem is félt többé az ellenségtől, a nagy iramodásba pedig egészen belémelegedett, szomjuság gyötörte.

— Most már visszatérhetek, a gonosz ellenségeink azóta már hazamentek. De azért jó lesz vigyázni.

És nagy kerülő uton indul visszafelé, meg sem állt, míg újra oda nem ért a hős forráshoz. Valjon a többiek hogyan jártak? Csak nem kerültek veszedelembe?

Az öreg szarvas begázol a tavaeskába, szomját oltja, fáradt lábait hűti és áztatja, hatalmas agancsos fejét pedig nyugtalanul és bosszusan rázogatja. De aztán hirtelen fölvidul. Ismét nem hall, de jól ismeri. Jönnek vissza a többiek s van örvendező viszontlátás.

— Ugy gondoltuk, hogy ha bajod nem esett, ide térsz vissza.

— Helyesen. Most már nyugodtan pihenhetünk. Azok a gonoszok azt hiszik, hogy elriasztottak innen, egyelőre nem fognak itt keresni. Kedves forrásunknál kényelmesen kiheverjük a nagy ijedelmet és fáradalmat.



A ROSSZ SZOMSZÉDOK.

(Képpel a 60. lapon.)

NEHETTEK volna jó szomszédok is, egy csöppet sem került volna több gondjukba és fáradságukba. De ők nem ezt választották, hanem inkább rossz szomszédok voltak. Pedig a minap, mikor Katinka apja úgy fülhegygyel hallott valamit a dologról, megmagyarázta Katinkának, hogy ez épenséggel nem okos dolog, azért tartja már a közmondás is: »rossz szomszédtság török átok.«

— Oh, kedves apa, én nem vagyok az oka, mentegetőzött Katinka. Mindig

ők bánta gonosz fi sem küle

Ott a beszélt persze m nem oka már épi Katinka, lehet vel

Kinek mind a

nap az o

Mert ha szerette

ha Bert

Katinká

volt, ho

Katinka

a mivel

könnyeb

tölthette

bosszant

ladt Be

hogy Be

meg kel

most me

Ily m

a szoms

valami l

bizonyos

okozták.

Katin

hogy az

ők bántanak engem. Az a Berti olyan gonosz fiú... de még az a kis Rózsika sem különb.

Ott a szomszéd udvaron meg Berti beszélt éppen ilyen formán, csak hogy persze megfordított értelemben, hogy ő nem oka semminek, a kis Rózsika meg már éppen nem, csupán és egyedül Katinka, a ki olyan gonosz, hogy nem lehet vele megfézni.

Kinek volt igaza, nem tudom; talán mind a kettőnek. Vagy legalább is egyik nap az egyiknek, másik nap a másiknak. Mert ha Berti, a ki, mi tagadás benne, szerette a pajkos csinyeket, mondom ha Berti egyik napon megbosszantotta Katinkát valamivel, egészen bizonyos volt, hogy nem vitte el szárazon s Katinka másnap már kigondolt valamit, a mivel visszafizethessen. És neki ez könnyebb is volt, mert ha Bertin nem tölthette bosszuját, hát a kis Rózsikát bosszantotta meg, a ki aztán sirva szaladt Bertihez panaszra. Természetes, hogy Berti nem türethetett effélet, vitézül meg kellett védenie hugocskáját és így most meg ő gondolt ki megtorlást.

Ily módon egyre csak rosszabb lett a szomszédosság és ha valamelyiküknek valami bosszusága akadt, már előre is bizonyos volt felőle, hogy a szomszédból okozták.

Katinkának sem volt semmi kétsége, hogy az ő kedves bábuját, melyet ott hagyott a kertben, Berti csente el. Mérgesen kiáltott tehát az alacsony kerítésen át az épp ott közel sétáló Bertinek és Rózsikának, hogy tüstént adják vissza.

— Mit? A bábudat? Kell is nekünk olyan hitvány bábu!

— Azt mondom, tüstént add vissza! kiáltá Katinka. Csak te vihatted el. Az imént még itt volt.

— Elveszett? No, azt szeretem! felelé Berti és kacagva sétált odább.

Kárörvendő kacagása most már bizonyossá tette Katinka gyanuját. Dultfult mérgében s egyszerre merészet gondolt. Látta, hogy Berti messzire távozott, de a kis Rózsika itt van közel. Hirtelen átmászott tehát az alacsony kerítésen, ott termett Rózsikánál és lekapta fejéről a kalapot.

— Ezt elviszem zálognak. Addig nem kapod vissza, míg a bábum elő nem kerül.

A kis Rózsika nagyot sikoltott s Berti figyelmessé lett. Szaladt is oda, de Katinka már fönt volt a kerítésen.

— Ne ereszd! Fogd meg! kiáltá Berti. Tartsd, míg oda jövök.

Rózsika fogta is, de nem birt vele. Belekapaszkodott a Katinka lábába, de Katinka nagyot rántott magán és legröppent a maguk udvarára — de ekkor meg ő sikoltott nagyot, mert egy éles kavics megvérezte a lábát. Nagy izgalomban csak ekkor vette észre, hogy a fél cipője ott maradt a Rózsika kezében.

— Nagyon jól van, szólta Berti diadalmasan.

S átvéve a félczipőt, elszaladt vele. Most már mind a két félnek volt záloga. Csak éppen az volt egy kis baj, hogy a Berti és Rózsika mamája is, a Katinka mamája is éppen ekkor kint járt és mindjárt megtudta a dolgot, el is vette tőlök a zálogot. És a két mama aztán nagy tanácskozást tartott, melynek furcsa vége lett.

Volt a Katinkáék háza végében egy vasrostélyos ablaku kis kamara, mely rendesen üresen állt. Hát egyszerre csak három lakost is kapott: a két mama oda összecuskuja a három kis ellenséget.

— Addig lesztek itt együtt, míg eszettekre nem tértek. A ti dolgotok, hogy férték még itt, ha nem fértetek meg odakint.

Röstelték szörnyen mind a hárman.

Jól megértették az intést. Csak akkor szabadulnak ki, ha barátságot kötnek.
— Én nem bánám, elfelejteném a

régi dolgokat, szólt Katinka; de a bábumat nem engedhetem.
— Pedig igazán nincs nálunk. Lát-



A ROSSZ SZOMSZÉDOK.

tam, mikor a cselédek bevitte, felelé Bertit. De akkor csupa bosszantásból nem mondtam meg.

— Egy-két óra múlva, mikor a két mama

benézett, a rossz szomszédok már jó barátok voltak. S azóta jó szomszédok és vigan játszanak együtt.



a fejét,
akinek a
néha biz

Mert

Mimike,
kedve; d

tos is t

asszony

az csak

kedve pa

sem jut

fizessen

Minap

gott. Az

ruhát a

— M

Most ép

Majd ho

— Ne

— M

Retten

Oda ro

hirtelen

elszagg

gyüszit,

rajta.

— H

nem is

Nem

a mama.

igen nyu

MIMIKE TAPASZTALÁSA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —



MI csak látta a kis Mimikét, mosolygott reá, olyan szép és kedves leányka volt. És ott-hon a mama mégis rázta néha a fejét, az öreg jó Örzse asszony pedig, akinek a gondjaira volt Mimike bízva, néha bizony majd kifogyott a türelméből.

Mert hát igaz, hogy kedves volt Mimike, ahol és a mikor úgy tartotta a kedve; de akaratos, kötözködő és indulatos is tudott lenni, kivált a jó Örzse asszonynyal szemben, akiről tudta, hogy az csak cseléd a háznál. Türelmetlenkedve parancsolgatta ezt is, azt is és soha sem jutott eszébe, hogy nyájas szóval fizessen hű ápolója fáradságáért.

Minap meg már épen nagyon pattogott. Azt akarta, hogy Örzse varrjon új ruhát a Viczának.

— Most nem lehet, kisasszonykám. Most épen a maga ruhácskáját igazítom. Majd holnap rákerül a sor a Viczára.

— Nem holnap! Most, tüstént!

— Most nem lehet, kedveském.

Rettentő haragra lobbant Mimike. Oda rohant a varró-asztalhoz s nagy hirtelen elkapta Örzse kezéből a varrást, elszaggatta a czérnát, szétszórta a tűket, gyüszüt, ollót és toporzékolva taposott rajta.

— Hát menjen innen ... menjen ... nem is akarom látni többé ...

Nem folytathatta, mert éppen belépett a mama. De nem haragudott meg, hanem igen nyugodtan így szólt:

— Örzse lelkem. Mimikének igaza van. Magára itt már nincs szükség. Elmegy azonnal a háztól, ne legyen Mimikének több baja.

Ezzel a mama kiment, Örzse utána. Mimike maga maradt. Mi tagadás benne, kissé meg volt hökkenve. Mi lesz most? Az furcsa volna, ha Örzse csakugyan elmenne. Nem is lesz az igaz, csak ijesztgették.

De bizony igaz volt. Amint az ablakon kinézegetett, látta, mikor az öreg Örzse nagy batyuval a hátán, eltávozott.

— Ejnye no ... csak legalább még egy kicsit várt volna ... már itt az ozsonna ideje. Most kiad nekem ozsonnát?

Azt még az ebédnél hallotta, hogy a mama délután látogatóba megy, már nincs is itthon. No, majd segít a szakácsné.

Sietett a konyhába. A szakácsné nagy munkában találta, éppen finom gyümölcsöt főzött be.

— Szakácsné, készítse el az ozsonnát!

— Mit? Az ozsonnáját? Nem érek én rá, de nem is tudom, mit szokott kapni. Az nem az én dolgom.

Nem is ügyelt rá többé. Mimike éhesen bolyongott a házban s mérgében sirva fakadt, de biz attól nem lakott jól. Alig várta, hogy tálalják a vacsorát. Szeretett volna többet kapni, mint más-kor, de a mama elégnék tartotta a rendes porziót.

Vacsora után addig az öreg Örzse szokta elvezetni hálószobájába, levetkőztetni. Most, amint ütött az órája, a mama így szólt:

— Mimikém, menj a szobádba, feküdjél le. Ideje lenyugodni.

— Igenis, kedves mama . . . De hát . . . hogy lesz? . . . Én magam? . . .

— Persze magadnak kell most már ellátnod a dolgodat. Őrzse nincs itt többé, magad sem kívánod látni. Nekem pedig egyéb dolgom van.

Mimike kissé zavartan ment a szobájába. Szerencse, hogy ott valamiképp véletlenül meg volt gyujtva a gyertya, mert azt el sem érte volna. De hát voltaképp ezzel még nem igen volt rajta segítve. Annyira még csak boldogult, hogy a czipőcskéit levetette. De a ruháitól sehogy sem tudott szabadulni, azok hátul voltak megkötve, összegombolva. Hiába nyuldogált, forgott, nem tudott levetkőzni s végre fáradtan, sirva dőlt ruhástul az ágyba. Éppen bejött a mama.

— Micsoda rendetlenség ez! Ruhástul akarsz aludni.

— Oh . . . kedves mama! zokogta Mimike. Nem tudom . . . oh . . . kérlek, segíts levetkőzni.

— No, most az egyszer megteszem. De holnaptól fogva magadnak kell minden dolgodat végezned Mimikém. Tudod, az öreg Őrzset elküldted, látni sem akard. Nekem pedig sok más dolgom van.

Az a másnap reggel, az volt csak keserves. Amint fölébredt Mimike, rémülten gondolt rá, hogy most már mi lesz. Felöltözni még úgy sem tud, mint levetkőzni. Öltözetlenül pedig nem mehet ki. Majd adna apácska, aki olyan szigorú tud lenni! És ha sokáig késik, elmarad a reggelitől! És a mama nem jön! Persze, megmondta!

Ez rettenetes! Minek is gorombáskodott azzal a jó Őrzsével. Milyen jó dolga volt eddig, hogy gondoskodott az mindenről! Mimike egészen komolyan és őszintén be kezdte látni, hogy nemcsak nagyon csúnyán, hanem nagyon oktalanul is viselkedett. De segíteni nem tudott s utoljára is sirva kiáltozta:

— Őrzse, kedves jó Őrzse! Jöjjön már vissza!

A kiáltozásra az ajtó megnyílt s a mama lépett be, de utána az öreg Őrzse is.

— Éppen eljött még némely holmijáért, szolt a mama. Miért hívod? Akarsz tőle valamit?

Mimike válasz helyett odafutott a jó Őrzse asszonyhoz és belekapaszkodott, aztán zokogva mondá:

— Nem megy el . . . ugy-e, nem megy el? Többé soha sem leszek olyan rossz, nem fogom bántani, bosszantani.

— Akkor nem bánom, maradok.

— Ugy én is beleegyezem, szolt a mama. És remélem, nem fogod elfelejteni, hogy aki rászorul másnak a segítségére, jóvoltára, annak legelső kötelessége, hogy hálával és szeretettel fizessen a fáradságért, melyet másnak okoz.

KÉPREJTVÉNY.



A TOLL ÉS AZ ASÓ.

(Képpel az 52. lapon.)

MINT valami diadalmas hadvezér az elfoglalt várban, úgy járt körül Gábor a házban, udvaron, kertben. Mindent felkutatott és nagy gyönyörűséggel ismert rá minden régi kedves helyre, holmira. A hol pedig változást talált, mindjárt megbírálta: jobb-e vagy rosszabb, mint régen volt. De mindenképp elfoglalta újra minden zugát a kedves otthonnak.

Bizonyosan nem is tudja közületek mindenki, milyen kellemes érzés az, mikor valaki hosszu távollét után tér haza. De tudta ám Gábor, mert kicsi hián majd egy esztendeig volt oda a messzi fővárosban, a hol iskolába járt. Most került csak haza, a nagy vakációra, azért volt olyan nagy az öröme.

Ott találta a kertben Gyurkát is, a kertészintast. Az is a régi volt, bárha nem is egészen, mert tavaly óta ugyancsak megnőtt és megerősödött. Megörültek egymásnak, mert régi jó barátok voltak. Gyurka éppen ásott, de biz az urfi láttára bevágta az ásót a földbe és megpihent egy kicsit.

— No Gyurka, hát te is megvagy jól, mindig vigan, mi?

— Megvagyok, ifuram, hála istennek, nincs semmi nagy bajom.

— Ugyan mi bajod is lehetne, mikor itthon vagytok és úgy éltek, mint hal a vízben. Lettél volna csak ott az én helyemben, akkor majd tudnád!

— Ne mondja! Tán csak nem volt valami nagy baja?

— Nagy bajom éppen nem volt, de volt ám dolgom egész esztendőn át keményen.

— No, hiszen dolgozni mi is dolgoztunk mindig.

— Tudod is te azt! A te munkád itt csupa merő gyönyörűség. Ásogatsz, kapalgatsz, a mi valóságos mulatság.

— Nem egészen mulatság az, ifuracs-kám. Ugy gondolom én, hogy éppen megfordítva van a dolog, az csupa mulatság, mikor az embernek mindössze az a dolga, hogy olvasson, tanuljon, irogasson. Az csak játék a mi munkánkhoz képest.

— Játék? No, próbáljuk meg! Tudsz írni, ugy-e?

— Hogyne tudnék! Éppen a mult vasárnap is irtam levelet a keresztanyámnak.

— Igy hát mindjárt cserélünk. Nekem csupa mulatság lesz elvégezni a te dolgodat. Majd én itt ások helyetted. Te pedig bemegy a szobámba és adok írni valót. Azzal el kell készülnöd a déli harangszóra.

— No már azt csakugyan szeretni fogom, irogathatok a hűs szobában.

Elvégezték egymás közt a dolgot, Gábor visszatért a kertbe, hozzá fogott az ásáshoz. Vékony talpu uri cipőjét levetette, mert Gyurka figyelmeztette, hogy az könnyen tönkre megy, a mint az ásót nyomogatja. Vegye inkább az ő rossz bakancsát. Nem sokára még a kabátját is levetette és úgy találta, hogy kissé rontja a mulatságot ez a fölöslegesen forró nap, mely hátára tűz. Aztán meg nem is jó ez az ásó, nem akar bemenni a földbe avagy talán a föld nem jó, mert olyan kemény, hogy akár kősziklának is beválnék. Hiába nyomja féllábával az ásót, alig vág bele a földbe. Reá állt egészen, nyomkodta az egész súlyával, így aztán csak bement valahogy. De bizony a veríték is hullott az arczáról. (Lásd a képet az 52. lapon.)

Már vagy félóraig ásogatott, de maga is úgy látta, mintha még nagyon kevés látszata volna. Pedig már nagyon megelégette és olyanformát kezdett gondolni, hogy talán még is kellemesebb az ő rendes dolga. Attól soha sem lesz holt fáradt. Utoljára pedig lecsapta az ásót.



— Eh mit! igaza volt Gyurkának, kemény munka ez, én nem bírom; bizony Gyurka különb legény nálamnál, ő végez nehéz dolgot. Megyek és fölmentem az írás alól.

Nem kellett messze mennie, már fele utján találkozott Gyurkával, ki így szólt:

— Abbahagyta azt a borzasztó írást... már szinte a görcs fogta a kezemet. Tudom már most, hogy az urfi dolga sokkal nehezebb az enyémnél.

Gábor nagyot nevetett, de nem Gyurkán, hanem mindkettőjükön. Aztán elmondta, hogy ő is miképen járt.

— Oktondiak voltunk mind a ketten, Gyurka barátom. Terhesnek tartottuk a magunk munkáját, könnyűnek a másét. Jobb lesz, ha kölcsönösen megbecsüljük és mindegyikünk kedvvel végzi azt, a mihez jobban ért.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIII. köt. első számában közölt képrejtvény megfejtése:

Kétegyháza.

Helyesen fejtették meg: Benedek Pista, Bárkányi Ödön, Vadas Zoltán, Scheuer Róbert, Fleischmann Rózsa, Molnár Anna és Viktor, Haidt Margit, Liszauer testvérek, Széll Erzsike, Österreicher Elza, Baum Miklós, Szögyény Gábor, Dienes Mariska, Kisági Ilona, Sohár Andor, Könyöki Ella és Ilka, Kovács József.

*

A »KIS LAP« XLIII. köt. 2-dik számában közölt kockarejtvény megfejtése:

A	R	A	D
R	É	P	A
A	P	A	D
D	A	D	A

Helyesen fejtették meg: Szathmáry Emma és Vilma, Weisz Aranka és Rudi,

Schlichter testvérek, Schöpkes Mariska, Mack Gabriella, Görgey Aladár, Détsy Mariska, Linger Károly, Patterson Margit és Orsolya, Wittchen Elza, Deutsch Olga és Oszkár, Széll Erzsike, Österreicher Elza, Morlin Adorján, Ehrlich Juliska, Haidt Margit, Farkas Mariska és Olga, Fried Pista, Pollák Alfréd, Szögyény Gábor, Szöllősy Aurél, Dousa József, Benedek Pista, Josipovich Kálmán, Marschan Mariska, Hegedüs Rózsa, Baum Miklós, Fogel Ilona, Goldschmied Olga, Schönfeld Viktor, Mäder testvérek, Könyöki Ella és Ilka, Kisági Ilona, Glück Endre, Kovács József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Csáky Irma. Előadásra alkalmas szindarabokat találtak a »Forgó bácsi színháza« címmel megjelent két kötetben. Az Eggenberger-féle könyvkereskedés, mely e köteteket kiadta, megküldi nektek, ha megrendeléssel fordultok hozzá. A »Kis Lap«-hoz való bekötési táblák a Gattermeyer-féle könyvkötő-üzletben kaphatók, a gr. Károlyi-utczában. — **Weisz Aranka és Rudi.** Ma nincs, aki megvegye a cseresznyeszarakat, hát bizony nem segíthetünk s tanácsot persze én sem adhatok. Hozzám hiába küldenétek, csak kárba veszne a postaköltség. Veletek együtt én is sajnálom, hogy ez uton többé nem segíthetünk szegény sorsu gyermekeken. — **Wittchen Elza.** Sok kis olvasótársad írta ugyanazt s én csak örvendek, hogy Rosszcsont Ferke viselt dolgai megnyerték tetszéseket. Hogy ezután milyen elbeszélés következik? Erre már megtalálod a feleletet ebben a számban. És azt is megmondhatom, hogy a megelőzőnél jóval hosszabb lesz. — **Mäder Jenő.** A két rejtvény közül az egyik nagyon is könnyű; a másik pedig nem szabatos, mert a Nilus nem árad ki »sokszor«, csak évenként egyszer, mindig pontosan, ugyanabban az időben. — **Ifj. Szöllősy Lajos.** Soraidat örömmel olvastam. Olyan szép bizonyítvánnyal és hozzá még oly jelentékeny jutalommal kétszeresen kellemes most, tudom, a szüneti pihenés, mely alatt erőt gyűjtesz az ígért beváltására, hogy minden évben ilyen jeles előmenetelt fogsz tanusítani. Csak előre! Mindnyájunk öröme, magadnak nagy hasznára! A szíves meghívásra, sajnos, csak köszönettel felelhetek, de ezuttal egészen ellenkező irányba viszem utam. — **Schwartz István.** Már nem baj, hogy nem gyűjthetsz cseresznyeszarakat, mert többé nem tudjuk értékesíteni. Hogy a cseresznyeszarakat mire használják, többször megírtam: gyógyító hatású teát szűrnek belőle.